

dit enim se ab aspectibus eorum corpore, qui non merebantur eum uidere mente. Non enim dominus ante manus persequendum se abscondit, ut mori timeret, qui pro nobis mori uenerat, sed humilitatis gratia, ut congruo tempore congruam mortem susciperet, uidelicet crucis. Dignum namque erat, ut quia primus homo per lignum uetitum ceciderat, per lignum sancte crucis restauraretur, quod in sequentibus manifestius habetur. Sed pulchre utraque domini natura in fine huius lectionis, diuina scilicet & humana, nobis demonstratur, si hanc cum altera conferamus. Legimus enim quia cum ducerent eum usque ad superciliū montis, super quem ciuitas eorum edificata erat, & inde eum precipitarent, ipse transiens per medium illorum ibat. Et in eodem Iohanne, Quia cum misissent principes & sacerdotes milites, qui eum comprehenderent, Iesus processit obuiam illis, & interrogauit eos: Quæ queritis? At illi responderunt, Iesum Nazarenū. Ait illis, Ego sum. Statim ut dixit, ego sum, abierunt retrorsum, & ceciderunt in terram. Quasi ergo homo ab oculis lapidantium se abscondit, sed quasi deus per medium persequendum transiit, & inimicos prostrauit suos. Qui enim solo uerbo inimicos prostrauit, deus est. Qui autem corporaliter, ut homo inter alios homines se abscondit, homo uerus erat.

Iohan. 18.

SOFERIA SECUNDA

post Iudica. Iohan. VII.

In illo tempore Miserunt principes & pharisæi ministros, ut apprehenderent Iesum. Et reliqua.

Miserunt ministros, ut cum comprehenderet, quem apprehendere non poterunt, adhuc nolentem ut comprehenderetur, sed audierunt docentem, qui uenerant apprehendere innocentem. **Dixit ergo eis Iesus: Adhuc modicum tempus uobiscum sum.** Quod modo uultis

facere, facturi estis, sed non modo, quia modo nolo. Quare adhuc modo nolo? Quia [adhuc modicum tempus uobiscum sum, & tunc uado ad eum qui misit me.] Implere debeo dispensationem meam, & sic peruenire ad passionem meam. **Quereretis me, & non inuenietis me: & ubi sum ego, uos non potestis venire.** Hic iam resurrectionem suam praedixit. Noluerunt enim agnoscere praesentem, & postea quaesierunt eum, cum uiderent multitudinem iam credentem. Magna enim signa facta sunt, etiam cum dominus resurrexerit: & cum in caelum ascenderit, tunc per discipulos facta sunt magna, sed ille per illos, qui & per ipsum. Ipse quippe illis dixerat: **Sine me nihil potestis facere.** Quare non potuerunt venire? Quia non uoluerunt credere, quia nullus sine fide saluari potest. **Dixerunt ergo Iudaei, non ad ipsum, sed ad semetipsos: Quo hic iturus est, quia non inueniemus eum? Numquid in dispersionem gentium iturus est, & docturus gentes?** Non enim sciebant quod dixerunt, sed quia ille uoluit prophetauerunt. Iturus enim erat dominus ad gentes, non praesentia corporis sui, sed potest

Johan. 15

state diuina in discipulis suis, de quibus dixit per propheta-
 ram: Quam pulchri pedes euangelizantium pacem, euang. 3. saig. 25.
 gelizantium bona. In his pedibus Christus iturus erat
 ad gentes, & per eos docturus gentes, ut fidem accipe-
 rent gentes, quam Iudaei spreuerunt. Qui uerum nesci-
 entes prophetauerunt, quia ignorauerunt Christum di-
 centem: [Et ubi sum ego, uos non potestis uenire.]
 Quare uos non potestis uenire? Quia non uultis crede-
 re. Quid est quod dixit, [ubi sum ego,] nisi in sinu patris,
 contemptus patri? In terra loquebatur, sed in pa-
 tris sinu se esse monstrabat. Ante ceteras dispensatio-
 nes domini nostri, & doctrinas salutis nostrae, & du-
 bitationes Iudaeorum de domino Iesu Christo, quae
 dixit, quibus alij confunderentur, alij docerentur, no-
 tissimo festiuitatis illius die (Tunc enim ista agebantur,
 quae appellabantur scenopegia .i. tabernaculorum
 constructio, quae festiuitate iam ante meminit charitas uestra
 fuisse differenda) uocat dominus Christus, & hoc non utcumque lo-
 quendo, sed clamando, ut qui sitit, ueniat ad eum. Sitimus,
 ueniamus: & non pedibus, sed affectibus: nec migran-
 do, sed amando ueniamus. Quamquam etiam secun-
 dum interiorem hominem, & qui amat, migrat. Et ali-
 ud est migrare corpore, aliud corde. Migrat corpore,
 qui motu corporis mutat locum. Migrat corde, qui
 motu cordis mutat affectum. Si aliud amas, aliud ama-
 bas, non ibi eras. Clamat ergo nobis dominus, stabat enim &
 clamabat. Si quis sitit, ueniat ad me et bibat. 2. par. 16.
Qui credit in me, sicut dicit scriptura, flumina de
ventre eius fluent aquae uivae. Quid hoc esset quam
 euangelista exposuit, immorari non debemus. Unde
 enim dixerit dominus, [Si quis sitit, ueniat ad me, & bibat.
 Et qui credit in me, flumina de ventre eius fluent aquae

uiuæ, consequenter exposuit euāgelista, dicēs: [Hoc autē dixit de spiritu, quē accepturi erant credentes in eum.] Hoc tantū sciamus, quod de charitate hoc clamabat dñs Iesus. Clamabat ergo & dicit, ut ueniam⁹ & bibamus, si intus sitit animus. Et dicit, ga cum biberimus, flumina aquæ uiuæ fluent de uentre nostro. **Venter interioris hoīs, est conscientia cordis eius. Bibito ergo isto liquore, reuiuiscit purgata conscientia, & hauriēs fontē habebit, etiā ipsa fons erit. Quid est fons, uel quid est fluuius, qui manat de uentre interioris hominis? Beneuolentia, qua uult consulere proximo. Bibunt ergo, qui credunt in domino. Si em̄ putat, quia quod bibit, soli ipsi debeat sufficere, nō fluat aqua uiua de uentre eius. Si autem proximo festinat consulere, ideo non siccatur, quia manat. Videbimus quid nunc sit, quod bibunt, qui credunt in deū, ga utiq; Christiani simus, & si credidimus, bibimus. Et unusquisq; in se debet cognoscere quod bibit, si bibit ex eo quod bibit. Nō enim nos deseret fons, si nō deseramus fontem. Exposuit euāgelista, & dixit unde dominus clamasset ad qualem potum inuissset, quid bibentibus propinasset, dicens: [Hoc autem dicebat de spiritu, quē accepturi erant credentes in eū.]**

Nondum enim erat spiritus datus, quia Iesus nondum fuerat glorificatus. Quem dicit spiritum, nisi sanctum spiritum? Nam unusquisq; homo habet in se, proprium spm̄, id est, animū. Animus enim cuiuscūq; eius est spiritus, de q̄ dicit Paul⁹ apostolus: [Quis enim scit hominum, quæ sunt hominis, nisi spiritus q̄ in ipso est? Sed quid est quod ait, [Nōdum enim erat spiritus datus, quia Iesus nondum erat glorificatus?]] Nunquid non spiritus sanctus fuit

1. Corin. 2

In sanctis dei prophetis, patriarchis, & multa per spiritum sanctum futura prædixerunt: Igitur & de Elizabeth legitur, spiritu sancto repleta esse, & de Zacharia patet Iohannis repletus est spiritu sancto, & prophetauit. Quid est quod dicit, spiritus sanctus nondum fuerat datus? Multa ergo indicia præcedētis spiritus sancti habemus, antequam dominus glorificaretur resurrectione carnis. Non enim aliū spiritū etiam prophetæ habuerūt, q̄ Christū uenturū p̄nunciauerunt, sed modus quidā futurus erat donationis huius, qui omnino antea congregatos hoīes accepto spiritu sancto, linguis omnium gentium fecit locutos fuisse. Post resurrectionem autē suā, primum quando apparuit discipulis suis, dixit illis: Accipite spiritū sanctū. De hoc ergo dictū est, Non erat sp̄s datus, quia Iesus nondum fuerat glorificatus. & insufflauit in faciē eorū. Quo flatu primū hoīem quem fecit, uiuificauit & de limo erexit. Quo flatu animā membrīs eius dedit, significans eundē esse sp̄m, quem insufflauit in faciē eorū, ut à luto exurgerēt, & luteis operibus renunciarēt. Tunc primū post resurrectionē suā, quam dicit euāgelista glorificationē, dedit discipulis suis sp̄m sanctū. Dein de commoratus cū eis quadraginta diebus, ut liber Actū apostolorū demonstrat, ipsis uidentibus, & uidentibus deducētibz, ascendit in cælum. Ibi peractis decē diebus pentecostes, misit illis desuper spiritum sanctum, qui (sicut dixi) fuerant uno in loco cōgregati. Accepto autē spiritu sancto, omnium gētium linguis locuti sunt. Quærit aliquis forsitan, baptizati in Christo, & in charitate præceptorum eius uiuentes, quare omnium gentium linguis non loquatur, dum certū est

Luce. 2

Iohan. 20.

spiritū sanctum eos accepisse: Quia ipsa ecclesia, quæ est corpus Christi, omnium gentium linguis loquitur. Quod tunc in primitiua ecclesia præsignatū est, quæ in Iudæa tantummodo gente initiata est, nunc uero ex omnibus gentibus congregata. Quomodo uero unus tunc homo loquebatur linguis, ita modo unitas sanctæ ecclesiæ omnibus loquitur linguis. Accipimus ergo & nos spiritū sanctū, si amamus ecclesiam, si charitate compaginamur, si catholico noie & fide gaudemus. Igitur quantū quisq; amat ecclesiā Christi, tantum habet spiritum sanctum. Habemus ergo spūm sanctum, si amamus ecclesiam. Amamus autē, si in eius compage & charitate consistimus, quā Apostolus omnibus uirtutibus fiducialiter p̄posuit. Quicūque ipsam habet, cuncta habebit bona: quia sine illa nihil proderit, quicquid habere potuerit hō, de quo beatus Iacobus apostolus ait: Qui autē offenderit in uno, factus est oim reus. De hac etiam & ipsa ueritas ait: In hoc enim cognoscent omēs quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis adinuicem.

Iacobi. 2.

Iohā. 13.

FERIA TERTIA

post Iudica. Iohannis VII.

In illo tempore Ambulabat Iesus in Galilæam. Non enim uolebat in Iudæam ambulare, quia quærebant eum Iudæi interficere. Et reliqua.

Hoc infirmitati nostræ præbebat exemplum non ipse perdiderat potestatem, sed nostram